

til det. Denne problematik behandles i øvrigt i Grønlandskommissionen, og jeg er sikker på, at de er meget optaget af den.

Hr. Hans-Pavia Rosing rejste også spørgsmålet om bistandsværger til grønlændere, der er indlagt f.eks. i Vordingborg. Det er sådan, at når der bliver udpeget bistandsværger, sker udpegningen, efter at man har spurgt institutionen Grønlændernes Hus om, hvilke personer de finder egnede til at være bistandsværge i det pågældende tilfælde.

Jeg vil gerne sige på foranledning af debatten her, at jeg også føler, det er vigtigt, at de mennesker, der bliver udpeget, kan tale det sprog, som den, de skal være bistandsværge for, forstår, og at de har en indsigt i den kultur, som den pågældende repræsenterer. Derfor vil jeg gerne understrege, at det hensyn skal man tage, når man udpeger bistandsværger. Det tilsagn vil jeg gerne give.

Fru Anne Baastrup spurgte, hvor grænserne går med hensyn til overvågning af patienter, der er fikseret. Her kan jeg oplyse, at det fremgår af psykiatrilovens § 16, at en patient, der er tvangsfikseret med bælte, skal have fast vagt. Den faste vagt må ikke samtidig have andre arbejdsopgaver. Den pågældende sygeplejerske eller plejer må altså kun tage sig af en eller flere personer, der er tvangsfikseret.

Der er ikke i lov eller bekendtgørelser fastsat nogen absolut grænse for, hvor mange patienter vagten kan tage sig af. Det må afgøres efter en konkret vurdering, hvor det har betydning, om patienten er urolig eller gør modstand mod fikseringen. Det afgørende er imidlertid, at vagten kun skal tage sig af patienter i det omfang, vagten kan overkomme det, og ikke skal tage sig af flere, end man kan overkomme, og det må man tage hensyn til, når man laver den konkrete vurdering.

Jeg har i øvrigt i et svar på spørgsmål nr. 5 fra Tilsynet i henhold til grundlovens § 71 gjort nærmere rede for det strafferetlige ansvar for overholdelse af reglerne i psykiatriloven, et svar, der vist er givet til Folketinget i går. Som det fremgår af dette svar, vil det kunne være en overtrædelse af lægeloven eller af sygeplejerskeloven, hvis f.eks. reglerne om fast vagt ikke overholdes. I særlig grove tilfælde kan der også være tale om en overtrædelse af straffeloven.

Socialministeren (Karen Jespersen):

Jeg vil først knytte en kommentar til hr. Hans-Pavia Rosings beskrivelse af nogle af de vanske-

ligheder, som de grønlændere, der er dømt til behandling i Danmark, sidder med, når de i en lang periode skal opholde sig her i landet, et land, hvor de ikke kan sproget og jo af gode grunde på mange måder er fremmede over for den situation, de er endt i.

Hr. Hans-Pavia Rosing efterlyste et initiativ, der kunne give disse mennesker en form for støtte, en ordening, hvor man kunne tale om besøgsvenner. Man kunne måske forestille sig grønlandske familier og andre, der bor i Danmark, som med en form for økonomisk og anden hjælp var interesseret i at blive mere permanente besøgsvenner og støtter for de grønlændere, der sidder her og er dømt til behandling.

Jeg synes, det lyder som en god idé og som et initiativ, hvor man med en relativt lille indsats måske kunne opnå ret gode resultater, fordi det ville give disse mennesker en mulighed for at tale deres sprog og måske høre nyt hjemmefra. Derfor vil jeg godt her give tilsagn om at undersøge, hvordan man kunne sætte et sådant initiativ i gang.

Fru Anne Baastrup sagde, at socialpsykiatriens forsøgsperiode nu snart må være slut, og det synes jeg er en god måde at sige det på. Jeg synes egentlig, at debatten her er udtryk for, at vi nærmer os det, man måske kunne kalde enden på forsøgsperioden. Det har været karakteristisk, at der ikke har været så frygtelig meget debat omkring indholdet i den sociale indsats, og det tager jeg egentlig som udtryk for, at vi i hvert fald på en del vigtige punkter i dag godt ved, hvad det er, der skal til. Og det er faktisk, synes jeg, en indsigt, vi har opnået i løbet af de allersensneste år.

Vi ved godt, at psykisk syge mennesker, der bliver overladt til at bo for sig selv i en lejlighed, i mange tilfælde ikke magter det, og derfor skal de have både støtte og opbakning i hjemmet. Det er derfor, vi forhåbentlig i omgængel indførelse af støtte- og kontaktpersonordning.

Vi ved, at de skal have et sted, hvor de kan komme, et aktivitetssted, et værested, hvor de kan få noget støtte og opbakning. Vi kan se, at mange af de steder, der er oprettet, faktisk fungerer på den måde, at de giver en stabilitet i disse menneskers hverdag, der betyder, at de kan klare livet og en hverdag alene i en lejlighed.

Vi ved også, at der er mennesker, der er nødt til at bo i et bofællesskab, hvor der er mere permanent personale, der kan give dem tryghed, omsorg og støtte, og at problemet er, at vi ikke